

AKATALPA

Temmuz 2025 - Sayı 307

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Cansu AYDIN

KIYAMETLER EVRENİNDE

sararmış bir sayfa mı yoksa ahşap bir kapı mı kalın kitabın
içindeki kâğıt parçası?
kesin olan, yeşil cennette sihirli bir ağaç olmasıydı zamanın
zifirinde saklı yaşanmış
sen merdivenlerini hayrete düşerek adımlamak heyecanla
araladıktan sonra o kapıyı
ve ateşten bir denizin iskelesine varıp da kendini dev
dalgalara bırakmak tereddütsüz...
sabrını canın gıdası yapmak bir garip yunus cisminde
yuyup arındırırken narin cevheri..
katre katre şiir akıtan tükenmez kalemde tecelli eden güzel
aklım, bırakma sol elimi;
eciş bücüş bir çalı olup yanarken o derin duygunun
kıyametler evreninde terk etme beni

niceleri gibi gözümde değil uzun yıllar boyu bir ireme
sultan olmak konukluğum süresince
üzüldüğüm bahçedeki lalelerin yoksula zıkkım edilmesi
mülkiyet illüzyonuna sürüklenenlerce
yaşam verme arzusundandır bütün bu çırpınışlarım
mutlak iyi, mutlak doğru, mutlak güzele
ve şiirlerimi radyo sinyali olarak evrene göndermek hiçbir
zaman vazgeçemeyeceğim hayalim
sonunda boşa gidecek olsa bile cihanı söz fideleriyle özgür
bir ormana dönüştürme gayreti
sonluluğun bilincini kaybetmeden içkinlik kabuğumu kırıp
da sonsuzluğu hissetme deneyimi
melalim ve sevincim bu yüzden hikmet adası yolunda
ruhuma eşlik eden Delphin anlıyorsun beni

köklerim yerin, dallarım gökyüzünün derinliklerine ermek
isterken gövdem öylesine çelimsiz
tutuşurken sonsuzluğa elif elif yükselen ünlemlerim var
kusurlu bir varoluşa sahip olsam bile
ışık olup karanlıklara dökülür gözlerimden akan elmas
ırmakları kaynağı karbonlaşmış kalbim
biz bilincindeki benimle anlam kazanıyor bir şeyler; güneş,
ay ve yıldızlar gülümsememle yeni
dağların dahi kaldıramayacağı bir ağırlık yüklenmişim, kim
sığdırabilir hem, zihnine iki dünyayı?

Barış ERDOĞAN

RAHMİNE İKİ ADET ARDIÇ TOHUMU DÜŞÜRDÜM

ben tarihi yeryüzü atlası çehrende
gezindim bir ömür
bir ömür baharı orda yaşadım,
şehveti orda tattım, çılgınlığı
gök ırmakları bir orduyla geçerken ihanete uğradım
payitahta yürüyen şehzadenin
ipek bir urganla katline tanık oldum
yas tuttum, ipekten al gömleğimi
paralayıp karasıyla değiştim
entrikalara sırtımı döndüm, kendimleydim, şaşırdım
inandıramadım kaşının altında yağmura yakalandığıma
zayıf düşüncelerimi dudaklarının tuzuyla kuruttuğuma
her gece terinden beslendiğime, teninde gönendiğime

dağa çekildiğim gün ardıç gölgesinde eşindim
gün doğmadan dağ kekiği topladım aşımıza iki boğum
rahmine iki adet ardıç tohumu düşürdüm
şafakla taş kırdım, gurur etmedim
çukurova'da hallaçlara çıraklık ettim
oluk oluk akan sulara boy abdesti aldım
kâfirdim belki, sen de zerdüş'tün yol arkadaşıydın
bugün heykelimizi dikmeye yeltenmişler
demek bizi sarı sıcaqlarda çürütmeye niyetliler
demek bizi öldürmeye niyetli gafiller

Ekrem Acar, Meryem Açar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Gülay Altıok, Neslihan Altun, Serap Aslı Araklı, Zeliha Aypek, Mehmet Şirin Aydemir, Cansu Aydın, Ali Asker Barut, Atnan Başkesen, Kaan Ramazan Çakalı, Cemile Çakır, Âba Müslim Çelik, Hasan Çelikkol, Fazlı Çoban, Filiz Kalkışım Çolak, Önder Çolakoğlu, Hasan Efe, Furkan Eren Ekici, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Hümeysra Gün, Şenol Gürel, Örsan Gürkan, Nihan Işıker, Gülsüm Işıldar, Nurbanu Kablan, Erkan Kara, Levent Karataş, Hatice Eğilmez Kaya, Nevzat Konşer, Hülya Köksal, Salih Mercanoğlu, Emin Orhan, Musa Öz, Seher Özkök, Kazım Şahin, Şerif Tezgörenler, İbrahim Tığ, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk. Fırat Werger, Ahmet Yılmaz, İsmail Güney Yılmaz.

RÜZGÂRIN ESTİĞİ YERDEN

Aforizmalar

Mehmet Akif TUTUMLU

1. Yıllarca yaptığım yargıçlık uğraşısında birçok davanın *tam kabulüne* karar verdim de, kendimi tam olarak kabul edemedim.
2. Ölüm herkese nasip olmaz; bunun için *yaşamış* olmak gerekir.
3. Sessizlik, birbirini anlayanlar ve sevenler arasında işler.
4. Nereden ve neden geldiğimi bilmemek şimdiye kadar yaşamama engel olmadı; dolayısıyla, nereye gideceğimi ve gideceğim ne olacağımı bilmiyor olmak da ölmeme engel olmayacak.
5. Adaletsizliğin bu kadar yaygın olması, onun insan doğasının bir parçası olan çıkar duygusuyla olan sembiyotik ilişkisinden mi kaynaklanıyor?
6. Aldığı nefesin *farkında* olan kişiyi yalnızlık sokmaz.
7. Filozof ya da sanatçı mı olmak istiyorsun, sürekli bir şey *hakkında* konuşmayı bırak, *bir şey* söyle!
8. Aşırı temizlik, boşluğu *da* süpürür.
9. Doğru *söylemek*, yalan *kullanmak* içindir.
10. *Hiçbir kitap*, der Lermontov, *mutlu olmayı öğretmez*. Antikçağ filozoflarından modern çağ kişisel gelişim uzmanlarına dek mutluluk konusunda fikir beyan etmeyen, hatta reçete sunmayan yazar var mı? Ama nafi! Neden mi, mutluluğun *bilgisine* kimse sahip değildir de ondan. Her fikir genel, her önerme soyut olmak durumunda, oysa mutluluk kişisel, bireysel bir duygu/oluş durumu. Sabitlenemez. Ele geçirilemez. Yaşanır ancak. Bir konuda mutluluğu yaşayan kişi bile aynısını birebir tekrar deneyimleme olanağına sahip değil. Bu nedenle, mutlu olmayı öğrenmekten çok, mutlu olmayı başarmaktan söz etmek anlamlı: Tıpkı aşk gibi.

Âba Müslim ÇELİK

RUŞENİ LİRİĞİ

Van Gogk'un ayçiçek tarlaları her dem
gönül (v)ermiş aşı boyalarına
buğulu mevsim havası su,
(s)imgeler dans eder parıltılarla
nerdeysem renk vermiyor işbu tablo,
ya herru, ya merro

Saydam ve gizil çakar ışık hazzı
yıldızların sırlıdır ortası
akıyor bayâ yaşam oysa
gün ışığını emmiş de sarı
bakır çalığı fırça darbeleriyle

De haydi lo, boğuluyom bedava
hizaya giriver, sıkılaştır bölgemi
Ay ermiş gönül âşığına aşikâre
köpürüyor bakınca resimde emekçi
tuvalden taşan gölge, lekesi
kelebeğin rüzgârların kanadına
değişî gibi
Gülüşün Güneş'i emzirdiği

Serap Aslı ARAKLI

DAĞ RESMİ

Çocukken
dağ resmi yapmak isterdim en çok
dağları kahverenge değil de
maviye boyardım
şiir ve şairlerden
sıradağlar yapardım kavi ve kıymetli
kalbim şiirden bir memlekete dönüşürdü
şiir kadrajında

Ah, nasıl da dağ adları gibidir
ilkgençliğim!
Dağ adlarından toka, kolye, bilezik yaptığım
gençliğim ki ta orda--
kavi/l ve kıymetli/m
hüzünlü ve sevinçli olan
dağlar ve ben değil de
dağlar ardına kaçan gençliğimmiş meğer

Duvardan ve etten geçe geçe
düş ve zaman kanamalı
külüm ve kühüm olan
şu kâğıtlardaki
dağ resmi bir yarayım işte!

Gebze, 27 Ağustos 2023

Ali Asker BARUT

GAZZE İÇİN SON AĞIT

Gördüm bahçeni Allahım
Gördüm büyük avlunu
Hep ağıttı uzun göğünün altı
Ağaca, suya, toprağa döktüm
Çıldırılmış gözlerimin çılgınlığını
Kalbimi sök aklımı parçala Allahım
Bir baba koşuyor ellerinde
Oğlunun kopmuş kolları
Bir anne kucağına tarıyor
Ölmüş küçük kızının saçlarını

Gördüm bahçeni Allahım
Gördüm büyük avlunu
Göğün üstünü bilmem
Hep acıydı uzun göğünün altı

Yeprem TÜRK

FİLİSTİN ŞİİRİ'NDEN

12.

Elbette şehitteki o ruhu onlara vermeyeceğiz gönül ana,
onlardan bize doğru gelen telkini ve toprağa esinle bakan
göz ışığını; dahi kırdaki rüzgârın hışırtısını,
Mikail'in üründeki ferini, hasat neşesini; ettirmeyeceğiz
size varlığa bırakılanı talan, dağlar aşağı çayır çimen
sokaklarımıza inen kadim tını, ceddimizin ayılı gecelerde
rahmet üreten metafiziğini, ecrin iklimini, vermeyeceğiz
size yüreğin benzeri o vakitleri, Tanrı meleğinin yukardan
bakışını, attığınız her bombada kanayan kuşların nasıl bir
kaville ötüştüklerini, bir bahçeye hayat veren o veznin ilk
hayfını, içimizdeki bencileyin sevincini, saadet asrını ve
doğayı, tepelerde şehirlerimizi koruyan Hızır'ı; örneğin
seher vaktini, yoksulun kiblesini.

Ve vermeyeceğiz yıktığınız çatı altındaki bebeciğin kırılmış
ellerini, fitratın bağışlamadığını bağışlamayan her şeyin
katıldığı o ilk çamuru, kanseri alınmış atları ve onlara rüya
gördüren uzun mesafeleri, rençberin tarlada sonsuzlukla
harmanladığı emeği; bana her zaman ashabı hatırlatan
zeytini ve tını; eski kuşların bugünkü gökyüzünü; isteseniz
de vermeyeceğiz size oğullarımızın aklını, mekteplerini,
ve dünyaya nazar eden şehirlerini; İbrahim'in yürüdüğü
kayalara doğru yükselen tekbiri, içimizdeki yemyeşil vâdi,
bir gün hane ve bahçemize dönerken söyleyeceğimiz
o nağmeyi.

Almayacağız, isteseniz de verdiklerinizi; içerde zehirli
ırmak gibi akan kanserinizi, o tamtakır tininizi. Çünkü
vermeyeceğiz size, yükseklerde koyun güdenlerimizi,
etrafında börtü böcekleriyle akan pınarları, has niyetiyle
eski zamanları, yukarı obalardan yeşil dereler aşağı sırtta
muştı gibi giden cenazeleri, temizi şehidi, ölümün bir kekik
gibi sürdüğü o uzun kış gecelerini, onlar nasıl canlardı ki
öbür âleme ruhu berrak akanlardı, ve ay ışığı altında öte
dünyaya giderken gördünüz mü siz hiç ruhları.

Salih MERCANOĞLU

BAŞKA SEVGİ

Gökhan Akçiçek'e

Kedileri ve kuşları severim
Kediler de kuşları sever
-Başka türlü-
Bilemezsiniz çoğu kuşun
Ne insan ne kedi sevdiğini
Varsa yoksa gökyüzü

Gökyüzü
Hem insan sever
Hem kuş sever hem de kedi

Ekrem ACAR

ANLATICILAR

"Görmez misin onları (şairleri) ki, her vadede tutkun-şaşkın
dolaşırlar." (ŞUARA, 225)

yiter dünyanın sözü Rûmî
elbet yiter, o vakit duyulur
görklü sesi evrenin,
elbet duyulur

ama o çınlamaya
zinhar çılgılık olamayacak
o sese değin; elbet o sese Rûmî
anlatmaya yazgılıdır ömrüm,
elbet yazmaya

anlata anlata anladım artık
elbet anladım, döküldüğüm maddenin
sözünü; hem bildim Rûmî
elbet bildim, ben inşacı değilim
buna teslim olmalı,
elbet olmalı

fakat söyle Rûmî
elbet söyle, nasıl teslim olur insan?
gün içinde mi durup dururken
yoksa bir peşrevi var mıdır?
belki de bilmemeye yazgılıyım
dünyanın sözünde,
elbet belki

anlatmak için
dinleyen mi gerek Mevlânâ
dinleyebilmek için
anlatmıyor muyuz?
fakat ne gam, ben yazgılıyım
anlatmaya, dünya sözünde
elbet yazgılıyım,
teslim olmam gerek

EDEBİYAT ARENASINDA DÜNDEN BUGÜNE KALAN NE?

Hasan EFE

Geri dönüp ara ara edebiyatımıza bir göz atmakta yarar olacağını düşünürüm.

Bugün dünle nasıl çarpışmış?

Dün bugüne nasıl bakmış, neler sezmış? Ya da dün bugünün nasıl olmasını istemiş?

Dünün edebiyatçılarının çoğu aramızdan beden olarak ayrılsa da ruhları; hisleri, duygu durumları bugün bizimle.

Onların iç dünyaları, özgün yaşamları öbek öbek, dalga dalga bugüne geldi.

Yeryüzünde edebiyatın ortaya çıkmasından önce de sanatsal aktarımlar vardı. İnsan gelişip evrildikçe dil de gelişt, düşünce de.

Gelişim ve değişim bugün de aynı.

Önceleri söz, söylence, destan... yuvarlana farklılaşa toplumları dolaylı ya da doğrudan bir biçime soktu. İnsanı insana anlattı, insana kendini tanıttı. İnsanlığı, kültürleri, medeniyetleri oluşturdu. Bu süreç en söylenilmez olanları aktardı bugüne.

Çok derinlere inmeden kendi edebiyatımızdakilerin neler dediğine bakmakta yarar olduğunu düşünüyorum.

“Bugünkü edebiyatımız deyince, edebiyat kelimesini geniş manada almak, yalnız roman, şiir tiyatro eserlerini değil, bir duyguyu ve bir düşüncüyü anlatmaya çalışan bütün yazarları göz önünde tutmak daha doğru olur sanırım. Böyle toplu bir görüşle bugünkü Türk edebiyatına kavrayıcı bir gözle bakacak olursak, su yüzüne çıkan eserler altında kalanlardan çok daha azdır ve bu yönden kesin bir hükme varmak çok güçtür. Bunun türlü sebepleri vardır. Edebi kapasitesi olan birçok genç, edebi çevreler teşekkül etmemiş olduğu için ve büyük edebi otoritelere kendilerini kabul ettirecek imkânâ sahip bulunmadıkları için eser veren ve verebilecek olan birçok gençler filizlenme alanı bulamıyorlar. Kalburüstünde kalanlar daha ziyade yazı yetiştirmek zoruyla çok acele ve emeksiz yazıyorlar. Okuyucu kitlesini temsil eden kudretli, mantıklı ve makul münneklikler henüz yetişmemiş olduğundan eserler ve yazarları uyandırıcı bir karşılığa uğramıyorlar. Onun içindir ki boşlukta nefir çalar bir vaziyettedirler...” (Hasan Âli Yücel ile Bir Konuşma – Muzaffer Reşit, Varlık, nr.58, 1 İlkânun 1935,s. 146-147)

Günümüzde teknik olanaklar ve iletişimin gelişmesine karşın genç edebiyatçılarla eski tüfeklerin ilişkileri istenildiği gibi oldu mu?

Umran Zarif’in Sabahattin Ali ile bir konuşması’ndan... Sabahattin Ali’nin yanıtı,

“Türkiye’de, kötü muharrirlerin, karilerin zevkine her gün yaptıkları suikastlara rağmen, bir kari buhranı yoktur. Eser buhranı vardır. İyi eseri kari tutmuyor demek için evvela iyi eseri ortaya koymak lâzımdır. Hani?. Bunu yapmadıkça kariyi kabahatli bulmak, aczimize pek acemice bir bahane bulmaktan ileri geçemez.” (Varlık, nu. 108, İlkincânun 1938, s. 566, 573)

Bugün Sabahattin Ali’nin dile getirdiği eser buhranı çözülmüş müdür?

Hikmet Münir ile yapılan bir röportajdan. Refik Halit Karay Sanat Sırlarını Anlatıyor...

“Memleket Hikâyeleri müellifi Refik Halit’e sordum:

-Memleket hikâyeciliğini nasıl görüyorsunuz?

-Memleket hikâyeciliği de, büyük bir adım atamadı. Epey gayret sarfedilmesine, hatta benden daha yüksek fikirlerle görmek isteyenler bulunmasına rağmen, büyük bir adım atıldığı kanaatinde değilim. Benim bu fikrime herkes iştirak ediyor

...

-Ya roman?

-Yeni romancı görmüyorum...

...

-Şu halde eski nesli de kabahatli buluyorsunuz?

-Ona şüphe mi var. Gençlerin yetişmemesine bir sebep olarak da bunu söyleyebilirim...”

(Yeni Mecmua, nu. 36,5 İlkincânun 1940, s.3,4,14)

Şahap Sıkı’nın Nurullah Ataç’la sohbet röportajı. Yanıtlayan Nurullah Ataç,

“Divan şiirimizle bugünkülerin şiiri arasında bir benzerlik var mıdır? Yok mudur? Bunu şimdi kestiremiyorum. Ama bir toplumun dünü ile bugünü arasında bireyler yani fertler sezimseler dahi bir birlik bulunduğu inananlardanım. Asıl gelenek de budur. Yani bireylerin kendileri sezmeden yaşattıkları dündür. Eskinin olduğu gibi bırakılmasında geleneğe saygı yok, ölüm vardır. Bir kişi yeni bir şeyler yapmaya dünden ayrılmaya çalışır. Yine de yaptığında dünden doğma diye gösterebileceğimiz bir şeyler varsa odur gelenek...”

(Varlık, nu. 318, 1 Ocak 1947, s. 6-79)

Ziya Osman Saba ile Bir Konuşma.

“Bugünkü edebiyatımız hakkında hükmünüz?..

Ziya Osman Saba’nın yanıtı,

-Şimdiye kadar ne güzel, oradan buradan, tatlı tatlı konuşuyorduk. Bu, kaşları çatıracak, ciddi bir soru. Üstelik bir hüküm verilmesi isteniyor. Maziye inkâr edenler yanında, ne varsa dün vardı, bugün hiçbir şey yok, diyenler de var. Biz yine çalışmaya devam edip az daha bekleylelim, bugünkü edebiyatımız hakkındaki en doğru hüküm yarın verilecek.”

(Varlık, .nu.376. 1Kasım 1951,s. 7-8)

Bugün Ziya Osman Saba’nın dile getirdiği “bugünkü edebiyatımız hakkındaki en doğru hüküm yarın verilecek” in yanıtı verildi mi?

Kenan Harun’un Abdülhak Şinasi Hisar ile “Eski İstanbul’u Konuşturan Adam” başlıklı röportajından.

“Bugünkü muharrirlerimizin çoğu yalnız tanıdıklarının eserlerini veya şahsi alâkalarını çeken kitapları okumakta, dolayısıyla birer edebiyat amatörü vaziyetinde kalmaktadır. Muharrirlerimizin çoğu neşriyatımızın mühim bir kısmından haberdar değiller. İtiraf etmeliyiz ki, maatteessüf, istediğimiz kadar yazmaya vaktimiz kalmadığı gibi, kâfi derecede okumaya da imkân bulamıyoruz. Zaten muharririn asıl vazifesi okumaktan ziyade yazmaktır. Bu bakımdan onları kısmen olsun mazur addedebiliriz. Fakat mademki yeni kitaplarımızı bulamıyoruz ne bilsak da okumaya vaktimiz olmuyor, nasıl oluyor da bazılarımız okumamış bulundukları kitapları beğenmediklerini söyleyebiliyorlar, hatta beğendikleri için de nasıl oluyor da ‘en ziyade beğeniyorum’ diyebiliyorlar, şaşıyorum. Zira bunlar da tesadüfen bildikleri, okudukları veya kendilerine gönderilmiş bulunanlardır. Meselâ bütün

ÇAPRAZ KURLAR

kalk git evine,
gitmen güvende tutar bizi!
sen semtimize geldiğinde
polis bulaşık yıkıyor bize;
iyi misin, komünist Nazi?

çarşılardan geçmiyorum, komünist değilim,
yaşa çocuk, göğün ışıyla yaşa,
benim için aynı ilahiyi söyler miydin?
üvey evime gidiyorum,
şimdi daha iyi misin?

Ağustos 2024
Beşiktaş-Acıbadem.

şairleri okumuş olsalardı, şimdi methettikleri şair belki de başka biri olacaktı.”

(Yirminci Asır, nu.18, 13 Aralık 1952, s.6)

Mustafa Baydar'ın Ahmet Kutsi Tecer Anlatıyor başlıklı röportajından.

Mustafa Baydar'ın,

“- Bugünkü şiirimizi ileri için ümit verici buluyor musunuz? sorusuna A.K. Tecer'in yanıtı,

- Hem de pek çok. Yalnız şiir, diğer bütün güzel sanatlarla ve musiki gibi kendine mahsus bir iklim, bir hava, bir çevre ister. Halbuki bir geçim gailesidir aldı yürüdü. Şiirin sesi âdeta kafesteki kuşun sesi gibi kısıldı. Hoş, musiki de, güzel sanatlar da daha imrenilecek bir durumda değiller. Bilhassa gençliğin sanata karşı daha anlayışlı ve daha bağlı olduğunu görmek isterim.”

(Varlık, nu. 423, 1 Ekim 1955, s.6)

Bugünkü edebiyatçılardan alıntı yaparak yazıyı sonlandırılım.

Sabit Kemal Bayıldırın'ın “Yahya Kemal'i Hayranları Gözüyle Okumak” adlı yazısının son paragrafı.

“Bu satırları büyük şair Yahya Kemal'in 'aziz' hatırasını karalamak amacıyla yazmadım. Amacım 'hayran'ların bakışlarındaki yozluğu sergilemek. Hayatında yemek pişirmemiş, bir saksıya bir fidan dikmemiş Yahya Kemal için Tanpınar 'Güzel, tombul işçi elleri vardı' diyebilmektedir.(37, Ahmet Hamdi Tanpınar, Yahya Kemal, İstanbul 1963, s.6) . O Yahya Kemal ki eline kalem almaya üşenen, Osmanlı'nın “İlim satırda değil, sadırdadır” anlayışını sürdürüp müshabeyi tercih eden biridir. Yahya Kemal, Milli Mücadele için kılını kıpırdatmayabilir, riski göze almayabilir; o, kendi vicdaniyle yapacağı bir hesaplaşmadır. Bize 'Süleymaniye'de Bayram Sabahı', 'Açık Deniz', 'İtri', 'Erenköyü'nde Bahar', 'Geçmiş Yaz' gibi büyük şiirler bahşetmiş bir şair olarak onun başımızın üstünde yeri vardır.”

(Öteki Eleştiri, Yıl 1, Sayı 3, Mayıs – Haziran 2025)

Dün olmadan bugün yazılabilir mi?

MAVİ BİR SABAH

Ovadaki yeşili anlattı bir serçe bana
Suyun buharlaşma hızını
Dedi ki yanlışı yok insana ağacın otların
Aklımı kurcaladı akşamın sessiz gelişi
Yer yuvarlağı ufkun üçgene dönüşü

Beyaz bir kâğıt gibiydi annemin elleri
Kalbime solmayan bir gül bırakmıştı
Bir bulut aşkla taşıyordu yağmuru
Koynumdaki serin bir sabahtı
Dönüp duruyordum aşka

Yeni bir yazı anlattı bir köstebek bana
Toprağın aklını ve kokusunu
Dedi ki yanlışı yok insana taşın ve toprağın
Aklımı kurcaladı günahın felsefesi
Bir kuyunun maviye dönüşü

Fırat WERGER**AŞKIN İZİNDEN**

Zamanı kıvrıp ellerimde tutabilsem
Geriye ya da sonsuzluğa, bu anı söküp atsam
Bir düş yapsam senden, uçurtmaya Hu desem
Başka bir ben olurdu belki—
Suya, cama, aynaya bakmaktan korkuyorum
Sarılısam... geçer.

Yağmura adanmış sessiz kırlarda
Yalnızlıktan doğmuş, rüzgâra karışmış bir kaval
Gökyüzü, bana düşen meyvesini geri aldı
Seninle yazılmamış cümleleri taşıyorum hâlâ
Bir sende dinlendim, sonra her şey
Beni başka seferlere çarptırdı — sessiz, fenersiz

Zaman durmazdı saçlarında
Ama her telini bir düş salkımı gibi çözmek isterdim
Titreyen ellerimle...
Gözlerinden içilen şarabın burukluğunda
Soluksuz kalan gece bile yüzüne dayanamazdı—
Ne olup yaşandıysa yıldızlar arasında.

Aşk böyle bir şeydi belki:
Nehir balığının masalında gizli
Kalbin ortasında saplanan Eros'un oku gibi
Bir iz bırakır, kanar, susar
Ve içimde koşan o kısırağa ulaşır sonunda
Arp kanatlı mor bir leylak gibi

Seni sevdim
Seni çocuksu bir sabırla sevdim,
Oyuncaklarımı paylaştığım gibi
Öylece, bütün eksiklere rağmen.
Kaybetmekten korkuyorum
Sarılısam... geçer.

KIR(I)K DEFTER

Hüseyin ALEMDAR

Gözlerimin çekici artık dudaklarımı dövsün isterim, yaşıım kırk dokuz elli gibi bir şey bu ara. Kırk Defter hüznü kendimi dökmüşüm, kendimde değilim bu aralar. Ah, nasıl da mahrem ilişki boşluğu buralar! Ben küf ve küfür nedir bilmezdim şiiri bilmezden önce! Sahi, o zamanlar el radyomda dinlediğim türkülerde en on üçünden bir küfr-ü cevır duysam içimdeki çocuktan utanırdım. O çocuk ki, dili söz eli saz bana uzak yerlerde ömrüme doğru öyle cıvan büyüdü ki sorma, küf ve küfür süsü olsun sanki Karacaoğlan! “Kızdır görmemiştir gerdek/Gelin yeşil başlı ördek/Gezıyor elinde bardak/Kız turnada tele benzer”--Türkülerde geçen bu küçük ve biraz ayıp eller senin mi ey oğul, henüz rahlemi dökmedim vakitlerden bir vakit de bana buyur! Buyur ki, türkü ve şiirden bacanak Karacaoğlan ile Cahit Külebi en gencin ömrüme üflesin küfrünü: “Arkadaşmışlar, hadi anladık/Böyle çatışmaz köpekler bile/Ey zambaklar, ey badem çiçekleri!/Sizin de sevişme işleriniz vardır/Nasıl olur da kocasının biri/Cüce bir zamparaya böyle yanaşır!//Ve nasıl bakar baygın baygın/O çingene karası yüze?/Külebi, düş kırgını, bulutlar/Bugün de oturdu yüreğimize!”* Ah be Hüseyin'im, kadın ve tanrı küf ve külfettir ya, bu gece iktidarımı yitirene dek kendimle sevişeceğim, ölümsüzlüğe gömülmek için!

Soyağacımlı rahleme döksem n'âbim de çıkmaz nabıgım da... Ne ki Sappho'dan Aragon'a, Hayyam'dan Ahmatova'ya, Mabeyinci Pavlos'tan Furûğ'a, Goethe'den Dağlarca'ya, Karacaoğlan'dan Cahit Külebi'ye, Nâbi'den İlhan Berk'e, Baudelaire'den Edip Cansever'e, Mallarmé'den Gülten Akın'a tüm şairler birinci, ikinci, üçüncü dereceden akrabam... Tek çarem şiir olmasa olur muydu bu kadar çok akrabam? Her geçen gün yeni bir şiir yeni bir şair eklemesem kühüme “Paris güzeli” olur muydu günlerim böyle. Yaşça epeski bir şairin “Et ete sarılalım anadan doğma/Kavuşmadık yerimiz kalmasın, güzel!/Göğsün göğsümde, dudakların ağzımda/Susalım; sessizlik ve sırdır ötesi” dizeleriyle göğüllendiğinde gençliğim, yirmili otuzlu yaşlarımın dudaklarımdan kasıklarımın tenime söylediklerini kendim dışında hiç kimseye demedim, söyler miyim hiç! Sahi, Beceriksiz hâllerimde bile arzu edilen bir incelikle erotizmin Aragon diliyle masum teşhir nasıl da upuzun gitmişimdir seni: “Bir seni seviyorum/İki seni seviyorum/Üç seni seviyorum/Seni çokça seviyorum” demek yalanı en büyük yoksulluksa, sittinsene soyacağım seni! *Dîvan*'lar gibi bir, *Paris Sıkıntısı* gibi yedi, *Hüsn ü Aşk* gibi onbir, *Yeniden Doğuş* gibi onüç, *Güzel Irmak* gibi onyediyedi, *Nadja* gibi yirmibir, *Sevda ile Sevgi* gibi yirmibeş, *Seviştilerken* gibi yirmidokuz, hamur teknesi sıcaklığı otuzbir yalan durmadan soyacağım seni!

1. Balla süt ki senin dilinin altında--

Sevgilim, beni sen anla, hastayım! Memelerini saymazsam beni iki şey, bal ve süt iyileştirebilir ancak; ki ikisi de senin dilinin altında. Gel, sevişelim... Cennet, sevişmesini bilenlerin cehennemse bunu yapamayanların yeri!

2. Seni göze aldım, gözetmek benim varım--

Bırak, neyin var neyin yok dağınık kalsın; seni göze aldım nasılsa! Gâh yedi kat gök kadar üstün olsun korku, gâh kat kat yükselsin göğe kem göz kötülükler. Ağzım ve ellerim var ya benim, nerde korku ve kötülük var gelir üstesinden dudaklarım ve içellerim!

3. Beyaz beyazsın, hazların apaçık--

Sevişmek! hep sevişmek! Şehr-i aşk ki hercaî haz demek! Saatlerin kadrânını durdur, kadrimizi bilmeden akıp gitmemeli

zaman. De ki: Bir şehri köylerine dek yeniden başlatmaktır sevişmek!

4. Kal öyle--

*İşte eski bir otu kasıklarının ve karnının
İşte dilinin getirdikleri işte ormanlarım
İşte döküşte çırılçıplak upuzun uyanışın
İşte kayaya vuran eski gölgen eski sesin***

5. Fantazy--

Sol elimin belki yüz bin, sağ elimin yüz yüz görmüşlüğü var seni. Yok avuçlarımdan başka hiç kimsem!

6. Aşk'çocuk--

Orda, ellerimle büyüttüğüm en uzun gecemsin benim! Sevgilimsin, ömrümsün, kayganlığımın, hiçliğimsin, ten gelinim... Sen ol yeter, ben tüm çarşıları soluksuz giderim. Sen şık çocuk, ben aşk'çocuk...

7. Ben geldim, gıtmeler kadın--

Sizin içinizde binlerce yıl gelecek var bayan. Sizde dörtte üçü ısınk hâlâ geceleyin yüzükoyun gittiklerim.

8. O geceler ki, ısınk ırmak--

Senin o sevgili vücudun, senin o sevgiden de öte tavus kuşu tenin geceleyin. Bana senin ağzından ırmak yıkanmalarını *Güzel Irmak* tadında anlatmak, ısınk ısınk...

9. O nağmeler ki gülüşün elbet--

Hatırla, aşkı anlamadan dudaklarda çatal kaşık nasıl da iç içeydik senle! Ah, aşk dökülmüşlükse, doymamak açlık...

10. Ağzın bana bayram--

*O güzelim ağzını kısırdım ağzıma
Dudaklarımda bir bayram sevinci.
Bir tek damla bile düşürmedim,
Bir tek, öpüşlerindeki derde devadan****

11. O Temmuz, o Ağustos--

Sevgili vücut, tekbaşınalık; sevgili öpüş, tekvücut yokolmak... Sevgili şehvet, pek sevgili erotizm! Aylardan bir Temmuz'u tanırım, ay'ı büyütmenin kitabıdır tenin Ağustos'ta. Sen ve ben, ten ve dudakların sevabı bildirki yazı hatırladıkça...

12. Başlangıçlar masumiyet, eğlenceler tensel--

Az önceydi sanırım, nasıl da yuvarlanmıştık bu yataкта senle. Yatağımızın çukurları alabildiğine gençlik, tadımızdan. Masumiyet ve tensellikteki tüm tatlarımız şehla ve sapkın.

13. İkinci güneşi--

Bana verdiğin bütün bu doyumları kasıklarına ve ikinci güneşlerine borçluyum. Ölürsem, ki hiç böyle ölmedim! Sakın ha, göğün sevabı da olsa üstüme bir şey örtme!

14. Genç orman, ters cennet--

Buldum seni işte genç orman, hiç eskimemiş nişanlılığım gibisin! Ters cennet, gidip geleceğim seni böyle gidip geleceğim seni böyle...

15. Eski/meyen--

Sensiz yalnız tüm Arabistanlarda, Cezayirlerde, Tunuslarda, Pakistanlarda, Mısırlarda, Perularda, Sri Lankalarda, Meksikalarda, Brezilyalarda eskimeyen ey erotizm!

16. “Tapiyorum Sana”--

*Bir adam apak sade dondurmasını yalayıp duruyor yanımda
Bedeninin tadı geliyor aklıma kalçaların geliyor aklıma
Sol yanda gazetesini okuyor kumral genç bir kadın
(...)*

*Bir kibrit çakıyorum gözlerimin önüne geliyor saçların
Sen benim için sürüp giden yaşamsın
Geleceğimsin de benim, sensin benim sonsuzluğum
Tek güzellik sensin biricik yavuklum*****

17. Bu iş fazla mesai aşk işi--

Bak, 25. saattir bu yatağa uzanmış tüm sevap ve günahlarımla seni düşünüyorum:))

18. Lâl mevsim, biz ikimiz--

Bunda ne var! Ölmedik, uyuyoruz. İkimizciliği saymazsak iyilik nedir bilmedik. Ölmek dahil nasılsa zevk alınır her şeyden. Lâl mevsim, hem üşüyor hem sıcaklıyoruz!

19. Yaşımı sorma, sar beni--

Say ki kırk sekiz kırk dokuz, sev ki otuz otuz bir; yaş damatıyla sevişen boşluğa düşer, a benim hazzaman güzeli on sekizlik kızım!

20. Yalan--

Derlerse ki, "Çoğu yalan çoğu yalan, aşk için söylenenlerin!" Her yalana inanma küçüğüm! Aşkta ve yalanda her zaman başyapıt *Erotizm!*

21. Değişmeler--

Sutyen, külot, gecelik, vazo ve makas... Giysileri ve nesneleri tene kıskandırmakla başlar değişmeler—Gözlerinin birer göl olduğunu bilseydim, küçük ölümlere ağzından giderdim!

22. Yalın unutuş--

Şu yıldızlar ki, gecenin kızlarıdır. Kollarıma uzan göğe bak, uzaklarda yankılansın sesin. Öpüşlü hatırlanan her unutuş yalındır. Ellerimde otlar, pardon saçların. Sayende, oldum olası inandım ırmaklara ve yıldızlara.

23. Küçük ninni--

Sen benim çocuğum nerdesin?

*Başka çocuklar var bahçelerde?******

24. Kör uyku--

Eski ne var yanına al bu gece, çılgık çılgıca tüm eskileri. Unutma, birer eski güneştir eski yaşamalar; kör uykuda her şey gibi yalınayak salaşveriş söndürülür.

25. Duy beni--

Seni ben büyüttüm, ya da sen beni. Aşkın aşka borcu ödenmez. Duy beni, bana bu gece yalnızlığımı ve mutluluğumu tekrardan hatırlat.

26. Bu renk sen misin!--

Benim şiirlerimdeki bu upuzun olmamışlık var ya, siyahla kırmızı arası bu dişil renk yoksa sen misin! – *Sen miydin hiç görmemiş gibiyim!*

27. Dağlar bile birer sevinç bak--

Bu yatak dört mevsim on iki ay senin dağlı şiirim. Dağlar bile birer sevinç bak! Gel, tene ten yıllara hatırlatalım kendimizi; dağların çarpıklığını bile sevinç sanarak.

28. Sevgicil--

Zorlama, erotizm bile açıklayamaz beni bir yerde. Sevgicilin biriyim ben, yaşamakta da yaşayamamakta da sevgim taşar. Bi' hız gel bana, hemen gel, yaz bile senden sonra gelsin isterse!

29. Gözlerine doğru--

Bakışların, onlar ki; biliyorum yine yenecekler beni. Dar sokak, karışık çarşı seni çıkmak için bu gözler yine de yeter bana!

30. Biraz daha yaklaş--

Ah, kulak ver bana! Gülme, eskilerden devraldık biz bu ilkel şehveti.

31. Sürç-i lisan(:

Çocuklukta sevmek
*Bu ikinci elin aşkı******

32. Kendimdeki kitap--

Kırıldım ve kırıldım kırkımdan sonra. İçim kırk satır, kırk cümle emanet alanı, sıkıştırılmış altmış dört sayfadan ibaret yas ve yara kitabı.

33. Artık bedenime bol her giysim--

Benim yerime fularım konuşsun: *Ceketten pantolona, hırkadan pelerine bir Yeşilçam jönü gibi giyinmek istedi bu şiiradam aslında. Giysilerindeki hüznü bile sahici onun.*

34. Avuçtaki mıknaat--

Hem kader hem keder kırk bir yaş mıknaatısım; bak işte, sol avucuma sakladım, saklandım!

ANLAMIN KİMSESİZ HALİ

hoşçakal sarp kayaların inci çiçeği
ruhumdan üflediğim zaman yontucum
türkülerin tadını bana bırakan gurme
ağzımda tutsak kalan söylenmişliğim
çiy tutan sabahların güneşi
kuş kanatlarını sahiplenen rüzgârım
kimseye diyemediğim varoluşum
hoşçakal dilimde açan kutup yıldızım
uzaklık büyüse de sonlar aynı değil mi
fa minörüm senle bestelediğim yalnızlık
rüzgâra astığımı yaşanmışlığım
anlamın kimsesiz hali

35. Hazzın hızı, hazzın hüznü--

Nasıl da ben ve şiirim: (

36. Sürç-i şiir--

Bir görme geleneğidir sonuçta haz:

Cevizdeki sihir

*nardaki şiir******

37. Tensel ve tinsel ölmek--

Her şiirim, her ölümüm nasıl da kendim:

Ya

dil

im

-in

ya

din

im

-in

söylediği!

38. Varlığın ve varoluşun nabzı--

*İyilik ve kötülük renginde kendime yaslandım; beni bana gösterdi,
göğsümdeki ayna.*

39. Kabul katı, kabul hattı--

Her at kendi padoğuna aldanır, her evlilik kendi derdi devranına.

Ah Hüseyinim, vah Hüseyinim

bir ah!la

hep ağla!

40. Harflerden vücut--

Dildeki ben, harflerden ve sözcüklerden yapılmı

Huseyn-i vücut, günah-sevap büstüsün işte:

Aşk ve ölin, sende, yan yana uyuyacak!

**Cahit Külebi*

***İlhan Berk*

****José Martí*

*****Guillaume Apollinaire*

******Fazıl Hüsni Dağlarca*

******Ece Ayhan*

******Murathan Mungan*

Osman Serhat ERKEKLİ

HASTA

Cevdet Karal'dan ilhamla

Yeprem Türk'ün şiirlerini 2000 başlarında “Yedi İklim”de görüyordum; beğeniyordum. Beğendiğimi de dergi yöneticisi Ali Haydar Bey'e söylüyordum; bu mesajım Yeprem'e ulaşıyordu. Kendisi bütün iyi edebiyatçılar gibi; çalışkan dergiciler gibi; gerçek milliyetçiler gibi; gerçek inançlılar gibi Maraşlı. Ama sanırım şiir yayımlamaya Giresun Tirebolu'daki öğretmenliği sırasında başladı. Ya da ben öyle biliyorum. Daha önce Bursa'da Uludağ Üniversitesinde Ramis Dara'nın öğrencisi olmuş; orada bazı edebiyatçılarla da tanışmış. Yeprem'i 2010 sonrası Erkan Kara tanıştırdı bana. Saygılı bir çocuk izlenimi edinmiştim. Hoş O da şimdi kırk beşinde. Şimdiki gençlerde bu saygıyı bulamıyoruz. Sonradan “Yedi İklim” çevresinde “Önemli Olan” adlı ilk şiir kitabını yayımladı. O günden bu yana kitaplarının sayısı otuzu buldu. Onlar dışında şiir yıllıkları ve “Kuruluş” adlı bir derginin 69 sayısı da var. Bir de “yepremtürkkurulusdergisi.org” adlı bir blogu var internette. Dergideki bazı metinleri bu siteye de koyuyor. Kendisine facebook'dan ulaşıyor. Ben O'nun “Kırk Yaş Kitabı”, “Kırk Şehir Kitabı”, “Kırk Erenle Dertleşme” adlı kitaplarını çok sevmişim. Onlara kırklar üçlemesi derim ben. Daha sonra Maraş depremi vesilesi ile yazdığı uzun şiiri dergisinin özel sayısı olarak yayımladı. O da başlı başına bir eserdir. Şimdi derginin son sayısında Filistin şiirini yayımladı. Derginin bu son sayısı aynı zaman Filistin özel sayısı. “Malazgirt Zaferi Söylevi” adlı kitabı da Nisan 2025'te aynı günlerde yayımladı. Bu son üç şiir de üç ayrı kitap üç ayrı eser. Yeprem Türk Sezai Karakoç'un *Diriliş* zamanının geçtiğini düşünerek dergisine ve fikir hareketine *Kuruluş* adını verdi sanıyorum. Ama onda diğer inançlı çevrelerde görülmeyen milliyetçi bir duruş var. Diğer Müslüman çevreler son temsilcileri olarak ya İsmet Özel ya da Cahit Zarifoğlu kanalından geliyor ve sadece onlardan alıntılarla yetiniyorlar. Oysa Yeprem Türk kendi fikirlerini söylüyor. Başlı başına bir fikir hareketi başlatmış gibi. O'nun Mehmedilik, Osmanlı uygarlık arka bahçesi (Balkanlar ve Filistin) gibi kendi bulduğu kavramlarını işlemesini hatırlıyorum. Ayrıca son yıllarda İngilizce de öğrenerek, Batılı filozofları ve edebiyatı inceledi. Dar bakışlı sığ bir tutucu değil. Tutucu bile sayılmaz. Sadece inanç yönünden o cephede anılıyor. Ben de tanrıya inanan milliyetçi bir deist olarak O'na anlaşıyorum. Son eseri “Malazgirt Zaferi Söylevi”nden bir bölümle bitiriyorum yazımı.

*Savaşın şiddetine gelince, vardır her
zaferde biraz barbar serinliği, tabiat olayı
gibi bir tat, bir zerk. Çünkü kurumuş
olana canlılık söz dinletemez, hayat kuru
dalı söküp atmak ister bedenden, er ya
da geç kırılır meleğin terk ettiği dal; gaza
bir yere en çok başlangıcı ve kaynağı
getirir, bir vahiy konsepti gibi sarsa
sarsa; kavruk yaprakları döke döke; aksi
halde selamı gelmez yeni yaşamın ve
yeni veznin. Her uygarlığın ilk eşliğinde
doğal ve vahşi bir tadın, bir aşının olduğu
doğrudur; denebilir de buna kökten
yukarı, hayata doğru yükselen kaynağın
serinliği; başlangıçtaki cevherin ve
sentezin salkınlığı.*

Kendimi inkârdan geliyorum
Dünyayla uzlaşmaktan
Yüreğimi durdurup da ondan uzaklaşmaktan
Dante'nin cehennemine sataşıp
Faust'u korkutmaktan sonra
Mephisto'ya çelme takmaktan.

Ey felaketleri yerin ve göğün ve
arasında insan diye görüldüğüm
gölge, her neysen sen de,
Çekil mumun önünden;
Bitsin oyun; yıkılsın perde.

Olmadığımı ben, her şeyin hayırımı
Öncelikle, teslim olabilsem
Kelimelerin kuvvetine
İyi bir çizgiyim, güzel bir renk
Hoş dururum büyük resim üzerinde
Herhalde
Ama dedim ya ben dedim ya Olmadığımı
Sonra olmaktan sıkıldığım
Bir kara delik genişliğim bir an
Bir an başı dönmüş bir atom
Sonra aniden aynı anda farklı yerde aynı foton
Şimdi toplayın beni bunlardan
Ne zaman kalır ne ışık geri

Dedim kendimi inkârla başladım
Kindar anılarda yavaşladım
Bir kabul bir kabul geldi sonra
Güzel bir yazarın* lisanınca...
Huzura çıktım, yeni bir metne başladım.

Gözleri hep çok olanda olan dünya
Hançerin kısa geldi yarama
Çaban ve hırsın bir çıban şimdi ruhuna
Otur ağrıyla ama sakın çıbanı sıkma
İnsanlık zaten ölüme, ölümüne
Ve ölümcül hasta.

* Bahsedilen yazar Şule Gürbüz'dür. Onun sözleri olan
“Sonra üzerime bir tat geldi, bir kabul geldi, hâlimi kabul
geldi” ye gönderme.

Musa ÖZ

MUSA DİYORLAR AMA TANRI KATINDA GÜNAHKÂR

Musa diyorlar bana ama Tanrı katında günahkâr adım

Yoksul giysilerini yoluna sererler zorbaların
Ve yoksulluklarıyla gururlanırlar ve övünürler binlerce yıldır
Kirlendikten sonra, ahlaklarını üretmeyi denerler

Her an aşksız kalacaklarını düşünürler, yaşam zehrolur

Yer gök el ele, temel taşlar, ekmek ve barış olunca...

Tanrı'yı taştan, kiliseden çıkarsam, bir çobanla kırlarda
gezdiresem
Şiirlerimi avlarlar düzlükte, ta Toroslara gitsem

Yeryüzünün sertliği kabalığı, gökyüzünün dişi inceliği...

Kurtulmalıyım derimin üstündeki dikenlerden, ok ve
yaydan

Ruhumu tutuyorum paçasından tırnağım ve dişlerimle

Kış sonu, çıkardım eşyalarımı güneşe, çeçi ıslanan
karıncalar gibi
Ey sokaklar, yok mu öğüttünüz kadınlara özgürlük için
Kasabamızı an Meryem Ana, aşk için, çarşafllara uzanmış...

Havva, dokunmuş incirlere kızlara, salıncakta hafif bir
gölge

Bal ve süt akan bu toprak, atar mı bizi terkisinden şimdi

Ötesinde uzakların harmanlar hamarat, kadınlar kısır
Musa'nın Tanrı'yla konuştuğu sözleri çıkaralım
gömüsünden
Üzülüyorum insanlara, dedi, yaptığını çekiyor
Ama koca ahlatlara, ulu çınarlara atlara üzülüyorum

Musa diyorlar bana ama Tanrı katında günahkâr adım

Yer gök el ele, temel taşlar, ekmek ve barış olunca...

Nihan IŞIKER

SIR II

Hayat bir yolculuktur
Unutma...

Hatice Eğilmez KAYA

BEKLENEN O GÜZEL GÜNLER

gidiyorsun
henüz sonbahar bile gelmeden.
simsiyah bakıyor olmalı gözlerin yine;
sırtın dönük, göremiyorum.

bizim sokağa bakan caddede arabalar vızır vızır
çoktan unuttu vardiyalı işçiler
ölü bir gazetecinin* adını.
sağ koluna isabet etmişti oysa ilk iki kurşun.
üçüncüsü kalbine...
havada yağmur kokusu vardı,
gökyüzü en eski dervişlerin
yenleri yırtık hırkası...

ağlamak ve gülmek arasında
mekik dokumakta her ömür
kırk kapının
ahşap anahtarlarını kemirmekte
minicik fakat daima aç bir tahta kurdu
durmadan...

beklenen güzel günler
yusuf'un kuyusunda esir.
kim bilir kaç yıl daha
kürek çekecek yaşlı forsa
antik bir kentte çürüyecek
iştâr'ın çalıntı kanatları
ağlamaklı...

sevmek o ürkek masal perisinin
saçlarına yapışan
esrik rüzgâr.

uzun ve esmer parmaklarıyla
işaret ediyor nakkaş
ortadoğulu çocuklardaki
atalarından miras kederi.

simurg kaf dağından
belki de hiç dönmeyecek.

**Abdi İpekçi*

Furkan Eren EKİCİ

BİR AĞAÇ

Bir ağaç yalnızca yaşken mi eğilir ?

Rüzgâr her estiğinde, dalları ve yaprakları çocukluğundaki
gibi şen midir?

Tanıdığı başka bir ağacın gövdesi, boyun vurmak
isteyenlerce hiç idam edilmiş midir ?

Erkan KARA

Her şeyin merkezindeki insan için, doğumdan ölüme değin geçen sürede, hayatın anlamı yaşama yolundadır. İnsan kendi içinde bir dünya kurarken, kendini ve varlığını düşünüp bütüne bakabilmeye çalışmalı. Çünkü, insan olmak, kişisel olandan toplumsal olana doğru bir dönüşüm hâlidir; ki bu sosyal dokunun korunmasıdır. Aksi taktirde, hayatın anlamı insandan, “insan”sız insana dönüşüm, kendi rahatını hayatın amacı edinen insan demektir. Bu, ben merkezli bir anlayışla bireyselleşen insanın yalnızlaşması, insanı duyarsızlaştırıyordu.

İnsan yaratılışı gereği, hiçbir yerde yaşanan olaylara ilgisiz kalmazdı. İnsanı insan yapan en temel özelliklerden biridir tepki vermesi. Oysa, ben merkezli bireyselleşen insanla, sosyal doku bozuldukça, –hayatın sandığımız öneme haiz olmadığı duygusunu– o insanlarda, yaşananlar duygusuz bir kalple ve anlamsız bakışlarla sadece izleniyor olmasından anlaşıyordu. İşte tam burada, insanın suskunluğu, ne acı! Çünkü, insanın diğer canlılar arasındaki farkın ortadan kaybolmasına sebep olan, duyarsızlık öyle ki, dokunamayan, sevemeyen, bir seyirlik hâl alan, bir hayata nedendi.

Bugün, her yerden kuşatılmış, bunalmış kentli bireyin geleceğe yönelik umutsuzluğundan, genelde, mutsuzluğu alışkanlık hâline getirerek duyarsızlaşması, “seyrin”, salgın bir hastalık hâline gelmesi demektir. Çünkü, modernliğin başarı kriterinin rekabet üzerine kurulu olması, insanı kendini (bencil) düşünmeye zorlayan, ruhsal taribatlar yaratıyor. Oysa, bu derin tepkisizliği kırarak, yüzeysel ve güçsüz ilişkiler içersinde bulunan, hastalıklı olana doğru “seyir” hâlindeki insanı, mücadele eden insani özüne döndürebilecek sağlıklı “seyir”, normal insan sürecinin bir parçasıydı.

Artık ben merkezli hayatı bir kenara bırakıp paylaşmanın önemini anlamak ve tepkisizlikten kurtuluş için, fedakârlık gerekir. Bu ise ancak güçlü bir inanç ve insan vakarını düşürmeden yaşamakla mümkün olur. İşte, şimdi, insanın bu “seyir” zayıflığından kurtulma vakti. Yani, çocuklukta yaşamakla başlayan, nefsin terbiyesidir. Bu da, yaşanan her şeye ve doğal koşullara minnet duygusunu geliştirir; çünkü, ölüm en garip halimizdi. Evet, gerçek anlamda insanı “insan”a ulaştıracak olan, fedakârlık: huzurla besleyen, koruyan, güvenilir bir yer olmak demektir, insanda.

Bugün maalesef günlerimiz yaşamak-izlemek ikilemiyle geçiyor. Bu seyircilik hâli duyarsız- lığa, görmezlikten gelmeye çok yakın. –Evet, insanlar nasıl oluyor da toplumsal sorunlara, ihtiyaç içindeki insanlara bu kadar seyirci kalabiliyor?– Şimdi, insan vakarını düşürmeyecek, insanı insana liman kılan adımların atılması için müdahalelerde bulunacak bir sosyal dokunun oluşturulması, bizi, çevremizde olup bitenlere kayıtsız kalmaktan ve hayatı tek kişilik yaşamaktan kurtaracaktır. Bunun için de insan sıcaklığı ve sosyal duyarlılık, çocuklukta başlardı öğrenilmeye, yaşamakla. Çünkü insanın insandan başka gidecek kimi var ki.

YİTİK CENNETİN KAPISI

Geçtiğim yolların dikenini
tenime yazıyor geleceğimi.
O çamurlu, kayalık, dik patikalar,
ahşap köy evleri, tezek kokulu ahırlar,
ve bana özgürlüğü öğreten obuzlar
ve isyan bayrağı gibi sarı,
yemyeşil buğulu dağlar...

Dikenin kanattığı tenimde
güle dönüşüyor pıhtılaşan kan.
Gençliğimden süzülüp gelen her şey
şimdi bir masal tadında
damağında dünden kalan.

Acılar mı?
Çiçekleri süslüyor şimdi
yitik cennetimin giriş kapısını.

4 Haziran 2025

Şerif TEZGÖRENLER

VIŞNE AŞISI AŞK

Şarap rengi fular örter boynunu
Bir gerdan ki bembeyaz
Süt tozu kokulu göğüsleri
Kirazlı sutyen gün ışığında önce
Yakamoz vurmuş üstüne duvak
Turuncu, mavi beyaz balonlar
Düşlerine itaat emri aşk
Titirer yüzük parmağı
Bahçesi kızıl ve turuncu gonca gül
Yaprakları yüreğimde soluksuz naz
İlkbahar yaprakları gününde bahar
Kayısı yapraklarında çiğ
Vişne aşısı aşk
Ilık bir liman gözkapakları
Akşam sefası gözleri buğu
Günün en güzel haberi
Yanakları al bir duş su ürpertisi teni
İlkbahar yaprakları gününde bahar
Vişne aşısı aşk dudakları kızıl kan
Bir gerdan ki bembeyaz
Gün ışığında önce yakamoz vurmuş üstüne
Turuncu mavi beyaz balonlar
Kirazlı sutyen göğüsleri
Beyaz gömlek üzeri ki ateş
Dudaktan gerdana yayılır
Titirer gardenya avuçlarımda
Bir buket papatya soluğu
Kayısı yapraklarında çiğ
Vişne aşısı aşk

Önder ÇOLAKOĞLU

ÖLÜ BALIK SERENADI

Balıklara yalan söylemiş şehirlerin hafızası

Buradan bakılınca körleşiyor yankısı boşlukların
Yanı başındaki güzelliği kaçırmak gibi
suların karmaşası
Göz göze geldin mi balıklarla dün sabah

Yavru bir yosun üşüyor kalbinde
Usul usul kapanıyor lambaları tuhaflığın
Fırtınalar yalnızlığın yükünü alır
Saat beş mi hâlâ

Yarım, eksik... bitmemiş tiz sesleri mızıkaların
Anlamsız bir kalp çarpıntısı duyuluyor resmigeçitlerde
Ölü balıklar neredeler

Akvaryumun suyunu değiştirmişler
Ses ver... soluk ver !!! ey hayat !
Balıklar acı çeker mi ölüirken

Kalbindeki aşınmayı düşün
Kalbin düş kuyusu
Her yanılgıyı ayırırsamak mühim mi
Balıklar aşka benzer giderken

Kaan Ramazan ÇAKALI

ÖLÜME ÜÇLÜKLER

Ecel kuşu ve
Yorgun teslimiyetler-
Birlikte uçar

Senin yanında
Olmasa ne güzeldi-
Ölüm korkusu

Ölmeyeceğim
Bir dahaki sefere-
Tekrar doğarsam

Paslanmış dertler
Yerini yadırgamaz-
Tahta bir sandık

Nihayet bitti-
Yağmalanmış bir beden
Toprakta ıştır

Kanatsız kuşu
Zaman kanatlandırır-
Göğün ardına

Hülya KÖKSAL

AKŞAM

Günün son kırıntılarını da yuttu akşam
Mavi ve yeşil karanlığa gömüldü
Herkesin payına farklı derecelerde düşen yalnızlık
gömülmedi
Arka sokakların acıtan saatleri başladı
Göreceliydi zaman acının ve sevincin içinde
Bir kurşun olurdu bir kanat

Çiçeklenmiş yürekler ablukaya alınabilir
Oyunların hiç bitmeyen aldatmacalarında yitebilir
İnsan her koşula düşler hazırlamalı
Tinini bütün denizlerde dağlarda gezdirmeli
Kâğıttan büyük gemilerle yeni ufuklar keşfetmeli

Günün son kırıntılarını da yuttu akşam
Ama ben hanımeli gibi tatlı kokuyorum hâlâ
Aşkımın varsılığı emiyor yoksulluğu
Protez duyular kangren düşünceler arasında
Doğalım saydamım
Yaş alıyorum acının ve sevincin dünyasında

Ahmet YILMAZ

FULAR

Fular istiyorum beyefendi, ne kıravat ne papyon istemez
Yoksa saygınlık edinmem şu körkütük sofrada,
Topallayan çağ beni yeterince desteklemiyor, görmüyor
çünkü
Bir yer tutamam antolojide, tarihe kazınmazsa adım
Düşerim işportalara, kasaba kütüphanelerinde olmaz
uğrayanım
Şöyle boynumda mor, ipeksi, parlak bir fular istiyorum
Baktıklarında okurlarım ne asalet desinler
Tıpkı büyük Rus şairleri gibi Petro, Fransızlar gibi
Napolyon
Bir daha baksınlar ince parmaklarıma, kirpiklerim uzun
Bu kirpiklerle bu parmaklarla anlasınlar yapıp ettiklerimi
Yazdıklarımda derinlik arasınlar, geçmesinler kenardan
Anlamamak diye bir şey yoktur, şiirde anlam aranmaz

Üstelik göbekli de değilim, layığım yüzyılın şairi plaketine
Üstünde göz kamaştıran sultanuşşuara unvanım, altında
resmim var
Saçlarım dökülmüş ama var güneşte harelenen fularım
Öyle sıradan değil sakalsız çenemi sivri gösteriyor
Pahalı, zevk işi, bütün eserlerime gölgesi dokunuyor
Bir fiyakamız olmasın mı o kadar

Emin ORHAN

-Bizim oğlan geliyor musun?
 -Bakalım, zaman ne gösterir, dediysem de ısrarın ardı arkası kesilmedi. Neredeyse bir ay boyunca, gün aşırı aynı soru, *bizim oğlan geliyor musun?*
 Bayram yaklaşınca memlekette bir tatlı telaş başlar. Uzakta olanlar yakınlarını arayıp hal hatır sorup gelip gelmeyeceklerini öğrenmeye çalışırlar. Birlikte olunacağı kararlaştırılmışsa coşku o günden başlar.
 Doya doya yaşanır.
 Arayanlara açıkça, *geleceğim*, diyemedim.
 Kararsızım.
 Nasıl, neyle ve kimle gideceğim? Bu sorular dirgen ucu gibi saplanıp duruyor içimde.
 Önce neyle gideceğimin yanıtını bulamadım. Arabayla mı, otobüsle mi, yoksa trenle mi?
 Belirsiz.
 Arabayla gitsem yollardaki durumun nasıl olacağını şimdiden kestiremiyorum. Bir de kısa aralarla radar koymuşlar. Bunların yanına yorgunluk, stres ve kaygıyı da ekle...
 Bir de kimle gideceğim endişesi!
 Hanım oldum olası bulunduğu yerden kıpırdamaz. Sanki yerinde dönüp duran değirmen taşı. Evde manevra kabiliyeti yok denecek kadar az. Çocukların da aklı bir karış havada. Ben, kendim gideyim desem kıyamet kopar.
 Efendim, bayram gününde bile çocuklarla birlikte olamayacak mıyız? Zaten bayramlar da olmasa aile bir araya gelemiyormuş. Herkes kendi aklının estiği yöne gidiyormuş...
 Buna benzer ne laflar ne laflar.
 Yıllardır dört kişi her gün aynı evdeyiz, kimse kimseyi doğru dürüst görmüyor ki. Birinin diğerine baktığı da yok. Hanım bir gün alt komşuda diğer gün üst komşuda. Her ay iş yerindeki arkadaşlarıyla buluşma. İki ayda bir okul arkadaşlarıyla görüşme. Boş kalan zamanlarda telefon konuşmaları.
 Onun bitmez tükenmez telaşları evin bütün odalarında asılı durur.
 Derken arife gününe dek sürdü benim kararsızlığım.
 Zihnimde yine bir çark dönüp duruyor. Gideyim mi, gitmeyeyim mi?
 Oturduğum yerden kalkıp bir yudum su içtim.
 Kütüphanedeki kitapları karıştırdım. Birini alıp diğerini koydum. Dergilerin raflardaki yerlerini değiştirdim. Bunların hepsinin istem ışı davranışlar olduğunu bildiğim halde kendimi sakinleştiremedim.
 Odalara bakıp mutfağa girdim hiçbir kıpırtı yok.
 Bir iki kez ortaya seslendim, yankı bana döndü.
 Kim nerede, ne yapıyor belirsiz.
 Saat olmuş akşamın 17: 00'si.
 Dönüp dolanıp tekrar oturdum yerime.
 Bir telefon daha.
 -Bizim oğlan yola çıktın mı?
 -Ankara'da evdeyim!
 Bendeki kararsızlık yok oldu. Kollarımı açıp gerdim. Ayaklarımı uzatıp sağa sola döndürdüm. Derin nefesler alıp verdim. Biraz olsun gözlerim açıldı. Birkaç kez derin nefes alıp verince gözlerime fer geldi.
 Zihnim pırlanta.
 Oturduğum yerden kalkıp geçtim odaya. Bir iki giysi, iç çamaşırı ve raftan iki kitap indirip çantaya yerleştirdim.

COĞRAFYA KANATIR

gününden beri kiracıların
 kırılır gülüşleri
 sevincin teli kopar
 asılır bir ülke türküsünden

bu sevilmemelik
 petrol gibi dolaşır damarlarımızda
 ellerimize sokaklarımıza bulaşır
 kimse görmez yüreğini yakabilenden başka

günü dağıtabilen ne var ki
 rüzgâr kanıksamış
 umutsuzluğumuzu evlere işlere atar

öfkesi kül
 kimsesi kalmamıştır artık
 oturmuş da bir çocuk
 kumdan kalelere
 ki çalınmıştır artık
 gölgesi üşütür sıkılışlarının
 sordum çizdiği resim
 beklermiş gibi büyüdü
 şaşılacak kadar hiç değişmeden

kanatır, evet
 çatılar ağır gelir bana

Otogara varmadan internetten 21.30 otobüsünde bir kişilik yer buldum.
 Evden çıkıp araca bininceye kadar zamanın nasıl geçtiğinin farkına varamadım.
 Koltuğa oturup çantamdan bir kitabı alıp elimde tuttum bir süre. Yanımdaki genç,
 -Abi doktor musunuz? dediğinde şaşırdım.
 -Hayır, neden doktor olduğumu sordunuz ? deyince elimdeki kitaba bakıp güldü.
 Sayfalarını bile açmadığım kitabın adı, yazarı ve çeviren, *"Son Sözü Genom Söyler- Modern Yaşam ile Genlerimiz Arasındaki Çatışma Bizi Nasıl Hasta Eder?"* Greg Gibson, Çev. Ergi Deniz Özsoy, İş bankası Kültür Yay."
 Evden telaşla ayrılırken Raftan Erasmus'un *Deliliğe Övgü* adlı kitabını alacağıma bunu koymuşum çantaya!
 Otobüs Polatlı'ya doğru yaklaşırken yine de elimdeki kitaptan bölümler okumaya başladım.
 31. Sayfanın başındaki paragrafın ilk cümlelerini okuyup satır altılarını çizmeye başladım,
 "Aslında, muhtemelen kanseri tetikleyen en büyük risk faktörü hastalığın temelinde yatan biyolojik sebepler değil içinde bulunulan sosyoekonomik statüyle ilgilidir ki bu da toplum olarak en çok müdahale edebileceğimiz şeydir..."
 diyen cümleler akıp gitmeye başladı.
 Göz kapaklarımdaki ağırlık artınca kitabı kapatıp uyumaya başladım.

ŞARKIM BİLMESİN

yüz geri edildim
bilmem hangi olmayacak mutlu son için
burna tutulan aynalardan
beyaz boyalı sürgülü kapılardan
ilk karanlığa atlayan kavaklardan

öykümün zambağı
beni bekliyor yapıntı bir vedaıyla
ay ışığının bahçesinde

masumiyetle hayal arasında hüküm süren
at kuyruklu zarif kadın
salıveriyor üzerime pusuya yatmış ölü gölgeleri

gardiropta ilk şefkatinin düğmesi
hıştırsız kumaşıyla
duruyor hâlâ plastik bir askıda
dudak kenarlarında ayrıcalığını yitiren nostaljik
sessizliğine
şarkı söylerim ben

ne zaman arkamı dönsem beni ele veren şeylere
şarkı söylerim ben
yüreğim kat kat örtündüğünde

*ey beni benimle kırılarak büyüten Allah'ım
şarkım, seni kaybettiğimi bilmesin*

alev kuşum, solup giden alışkanlığım
bu sarı koltuğa bu paslı acıyı kim döktü şimdi?
daima ense kökünden acıyan masa çaresiz
gölgesinde can çekişen ağacının sesi
üstünde ağır kesicilerin ve umudun hafızası

soğuduğunda her oda birbirine benzer
gelip geçer aynalardan gündüz ve gece art arda

alev kuşum, solup giden alışkanlığım
hangi akvaryumun balıklarını besleyeceksin
sadık gözyaşlarımla,
siyah saçımı yıkayan çocukluk suyumla?

her şey anahtarını yitirmiş uykumla
dünyanın sünepe yatağına uzanmaktan ibaret
otuz metreyi geçmeyen incecik bir iplikle bağlandım
seçilmiş mutlak gününe
gelin hep birlikte kuyuya atın beni
terk eden kucaklar
bilmiyorum kim olduğumu
direnmek dersin?
hayır hayır hayır
-tek lüksüm ölümler arasında şarkı söylemek

*ey beni benimle kırılarak büyüten Allah'ım
şarkım, sende kaybolduğumu bilmesin.*

DİNLEYİŞ

nergis kokusunu soyunur
biz yaşam tıttı deriz
gün tünü esenler
yaş döker arkasından
biz çiy biliriz

bu kuyu'çin geldim maçın'den
kapağı gönden
varıfff çekilmiş
var çok diyeceği
derine indim
terine yerin
sus kesildim

Neslihan ALTUN – İ. Güney YILMAZ

HAVADA ÇARPIŞMAYA VE YERE DÜŞEMEMEYE DAİR

“hani açtın, çıplaktın, kanun kaçağıydın...” ()*

kızıla boyandığımda ve çalıları da kızıla boyadığımda
gerçeği şeddeleyip bana sun
bu ilk diyerek yanılt
son diye alla pula
gönüllüsüyüm

beni bize alıştıran papatyalardan saydır
acı bir uykum kalmış boyunlarımda dolanan, dolanan
dünden
rüzgâr dalları kırdığında anımsadığın

büyük bir kışın ortasında
vahşi bir hayvan gibi yeniden canlanıyorum
bir saat var hep tersini bildiriyor
çocuğum, beni ısıtılmış odalarda ağırla
gencim ve uzağım kolayca kahrolmaktan

gölgeni üzerimdeki bu kara
bir büyük boşluğa anlat bizi
ne olsa da dolmayan
duy, bir çiçeği bilmeden ezip geçtiğinde
bir hayal kur, belki tek bir gece salındığımız çakırkeyfligi
bir öfke nöbetiyle seni hatırlayayım
içimde bir sen büyüteyim, seninle hiçbir ilgisi olmayan
put bilip tapayım, put deyip de taşılayayım gölgeni
kimseden bir el almadan bu rüya enkazlarında
“seni gördüm ve kovulduk artık bir dünyamız yok”
diyeyim
böylece bir evren olmuş olarak
her yürüyüş oyun, her gülüş güneşli açık bir yoldur
içimiz genişliyor dolaşık caddelerde
sonsuzuz
ölmek de ölmemek de inanırım elimizdedir

() cambazhane gülü filminden
Ankara – İstanbul*

BAYKUŞ ÇIKMAZI

haymatlosta bir sabahtı
 dolgun memelerinden sarkmış yosma bir geceydi
 ah gözlerin gözlerin ay ışığından damlardı tene
 sanırım ak akça oluşu tenin sabahı göremeyişimizdendi
 her seferinde
 kaçardın kaçtıkça ben göğsüne sokulurdum
 ne çok severdim sahi göğsünü
 gerçek miydin yoksa düş mü
 elimde ucu kırık bir kalem bir parça kağıt mürekkep
 damlaya damlaya kesilip giden hayaline can verirdim
 sancırdı içimden geçişleri
 sancırdı ah dizlere düşerdi ki hayalin
 ötesini hiç sorma
 sonra
 kimsesizliğimin o semiz dulu
 inadına bir kahrkaha patlatırdı bırakmazdı senliğimle beni
 defolup gitmezdi aşüftenin tekiydi
 izlemeyi severdi bizi
 göğsüne ilişmiş bir el
 dağınık halleri bağıra çağıra sensizliği haykırırdı
 suskunluğumun içine
 çelerdi aklı ya baykuş çıkmazları bırakırdı yokuşlarına
 yaşanılacakları yaşayamaz
 karanlık yollarda öylece sızıp kalırdım
 ne zaman gözlerimi gerçeklere açacak olsam

Nurbanu KABLAN**HASRET GÜLTEKİN'E**

tutma ateşin elinden yanarsın çocuk
 tezenen Nesimi, tellerin Menekşe
 açardı sazında, çalsaydın uzun bir ömür
 böyle mi olacaktı memleket havası türkülerin

iki metre yirmi santim kestik ömrünü
 attık tezgâhın üstüne kibritle
 gökyüzü oradaydı, yumdu gözünü
 oksijen fıarda, dumanla örttük üstünü

tam tekmi odun taşıma töreniyle
 ateşlendi kazanı Madımak'ın
 bu kapı han kapısı Pir Sultan'ın
 yakılır mı hiç tenleri konukların

bulaştı bir kez çıkmıyor tarihin kiri
 utançla kapadı yüzünü asır dediğin
 benzin döküldü üstüne bir çağın
 son eşiğinde yakıldı ozan dediğin

şimdi adın Kızılırmak kenarında
 ihanetinin bedelini ödeyecek su
 akacak asırlar boyunca akacak
 ah bu yangın hiç sönmeyecek...

ÂDEM

Âdem!/ Âdem diye bağıırıyordu bir kadın
 Âdem'i gördünüz mü onu ben doğurdum!

Ayakları çıplaktı, yüzü telaşlı
 kucağında elmalar vardı, beyaz ve kırmızı
 Üstelik az önce kusmuşken içlerinden birkaçını;
 Yanaklarından boynuna belli belirsiz lekeler
 saçları hem ıslak hem kirli
 ve o lanet, zehirli toprakla doluydu tırnaklarının içi.
 Dehşet içindeydi ıssız çölün ortasında
 -kaburgasında ince bir sızı-
 Öfkenin koynunda buruk ve yalnız bir yara.
 Ayak bileklerine uzanan bir elbise; beyaz, eski
 Ve günahkâr bir rahibenin çaresiz yakarışı gibi
 çölün suskunluğunda dolaşıyordu sesi:
 Âdem!/ Gördünüz mü Âdem'i/ O'nu ben doğurdum!

Gülsüm IŞILDAR**BENİM IRMAKLARIM**

Akşama birkaç adım kala
 Külhanbey caddeler kesiyor cezamı,
 Morarmış parmakları
 Terlikten fırlayan bir çocuk
 Yara bandı uzatıyor
 Bilmeden kalbimi kanattığını,
 Utanıyorum eğilip almaya,
 Kâkülümün kepengini indirirken
 Alnıma...

Kendime kıydığım her gülüş
 Fırtınada bir kuş,
 Yaralandığım gökyüzü
 Uçuruma tutunan ağaç,
 Güllü dikenleriyle sınayan sevdam
 Şiirin attığı taşlara yara,
 Seslenirim günahlarıma
 Kendime bilemediğim bıçaklarla...

Acının dilini konuşan
 Betonu yalıyor sarmaşık,
 Yüzümü sorgulayan yalanlar
 Kızarmıyor piştikçe,
 Aşkların acemiliğini
 Büyütüyorum aldanarak ve
 Bir ev sadece kabuksa çaresizliğe
 Yeni çiviler çakılıyor
 Ev sahipleri değiştikçe...

İçimdeki kuyudan su çeken derinlik
 Su içirdiği dizelerin imtihanı,
 Gözlerimde yosun tutan yalnızlık
 Zamana unuttururken adını,
 Her gün düşerek öğreniyorum
 Küçük insanların büyük tuzaklarını,
 Ve nehirleri kırarak yapıyorum
 Kendi ırmaklarımı...

SAKLA BENİ MASALLARA

Beni bağışla çocuk yüreğim.
 Başının etini yedim.
 Büyü, büyü diyerek.
 Büyüdük...
 Ne bitmez acılar varmış büyümekte.
 Kocaman insanlar ne çok severlermiş,
 savaşları, kavgaları, ölümleri...
 Sevgi çiçeklerini hepten kurutmuşlar.
 Ayrik otları sarmış her yeri.
 Yok yok, vazgeçtim büyümekten.
 Söz! bir daha üzmeyeceğim seni.
 Sen hep çocuk kal yüreğim.
 Sakla beni masallara.
 İnanayım ben yine,
 gökten üç elmanın düştüğüne.
 Biri sana, biri bana diyerek
 eşitçe paylaşıldığına...
 Sen hep çocuk kal yüreğim.
 Sakla beni masallara.

**ÇAN EĞRİSİNİN SON/BAHARINDA
ÖLMEK**

Çok geç anladım, Aragon'un neden "mutlu aşk yoktur" (*) dediğini
 Aşk; esrarlı, efsunlu, zamansız
 Kulağa fısıldanan sözlerden daha derin
 Rüzgârlı tepelerde ansızın yanı başınızda doğuveriyor
 Dipsiz bir kuyunun içine çekinceye kadar da çoğalıyor
 Sonra nasıl oluyorsa zehrini yaratıp bulanık sularda
 Tuhaf bir böceğin dudağınızı ısırmasıyla son buluyor

Ben de zeytin ağacının gölgesinde mutlu bir sabaha uyanmıştım
 Sonra yeterince kötü oldum gözünde
 Öğleden önce bir katile döndüğüm
 Ama sevinmeliyim, yazdığım aşk ve ayrılık mektupları bulunamadı
 Kimse de gri bir katil olduğumdan şüphelenmedi
 Çözülmemiş suçlar tarihine geçti bu cinayetim
 Solgun bir mart güneşinin altında nasıl sevdiğimi
 Ve sonra nasıl terk edildiğimi unuttum
 Var olmayan bir çan eğrisinin son/baharında öldüm

(*) *Il n'y a pas d'amour heureux*

DELİŞMEN

her aşk düzeninin sonu yataktır
 derinleştikçe nehir gam içinde artar
 hüseyini bir türkü, uyuyamam
 gövdemizi yerden aklımızı serden kesip
 içimizdeki köprü bir arzunun bizcesi

bitmeliyiz yüzüne düşmeden sır ayna
 anlam talan yalan zaman, yalnız
 kalmalardır son sahne, sokaklar esrik
 devşirme yazdan kalan aşk ağrı

geceyi sağır ve ağırlığından arındıralım
 bitip gidelim, tekrarı olmadan kendimizin
 teninden çaldım biraz eksik kaldın
 en çok incir toplamıştım süt ve süslü
 uçuk kaçık teninde delişmen!

KARŞI KIYI

Şu karşı kıyı da kayboldu ey kuğu
 ürpertiyor karanlık suları şu gölün
 bir bir sönen yakamozların
 yasını tutuyor ay

bak şu kızıla kesilen gökyüzüne
 kim bilir nerede güneşin rengi tutuldu
 hangi yeleği ters giydirilmiş
 kızdırdı tanrıyı
 neden kor yüklü katarlarla
 tehdit ede durur bizi

akşamüstü iner hep nehre ceylanlar
 canına susamışlığından mı
 suya susamışlığından mı su aymazlığı
 kaderdir daima her düellonun
 tek kazananı
 olmasaydı tanrı kim kınar
 kim affederdi yüzüzlüğümüzü

şu ırmak boyunda sallanan salın
 köpük ipliğine bağlı ıslak hayatı
 kaç ölüm ıskaladı kopartamadı
 iflas bayrağını çekip çadırımıza
 çarpışa çarpışa kaybeder miyiz
 yoksa zaferimizi
 tarihe kaydeder miyiz

BAHÇENİN ÇOCUKLUĞU

Bahçe, seni önüme koyan Tanrı'nın
nefes alış zannettim bu rüzgârı!

belkiler bu yüzden vardılar belki de
belki deler belki de bu yüzden!

dallarım bu yüzden titredi dallarına dalınca
uykularının ortasında dalgın bir kuş oldum!

Bahçe, göğsünde ölen incir ağacını unutup
nasıl evlat edindin bu sessiz dut ağacını?

her şey ölür, bir pırlıltı, bir anlam, bir doku
bir koku var üzerinde annemden kalan!

ve yalan ne desek, boş bir yineleme ağzımız
yapraklarını erken döken sisli ağaçlar talan!

Bahçe, çocukluğumu bırak gitsin artık
Ağlamak istiyorum o küçük odada!

HATIRLAMAK UZUN SÜREN BİR YOLCULUK

Bir kadın camdan bakıyordu
Zamanı aralıyor gibiydi
Ama ben sadece geceyi görüyordum
Kırpiklerimde
Başkalarının uykuları vardı
Annemin sesi
Çaydanlığın içindeki telaş gibi dönüyordu odamda

Kendimi eve götürdüm dün gece
Bir şehir taşıyordum cebimde
Ruhum eksikti
Bir sokak unutulmuştu bende
Bir duvar yıkılmamıştı
Bir pencere kapanmamıştı
Bir anne sesi vardı uzaktan
Arada bir düşüyordu içime

Penceremi açmadım
Dışarı da içeride kaldı
Zamanla birlikte
Hatırlamak istemiyorum çünkü hatırlamak
Çok uzun süren bir yolculuk

TİYATRO SAHNESİ

Dağ devrilir ırmak kurur
çöle dönüşür bahçe
aşkın nefesinin solduğu yerde

İssız akşamlara yoldaş
bir zerdali dalıyım
iç sesiyle konuşan gölgem
dökülüyor duvarlardan

Hani o tekne vardı ya
bordası derinlere yoldaş
yelkeni aşk desenli
şaşkın bir kaptanın elinde
şimdi inliyor kayalıklarda

Kimse kendisi değil bu oyunda
içten değil söz ve dokunuş
hayatın dili yalnız hıçkırıkmış
gölgeleri besleyen bir karanlıkta
sahnesi yalan bir tiyatrodıym

ŞİMDİ

Homurdanan bir otobanın sesi kadar zalim iç seslerim,
kayıtlı ezelden beri tarihime. Sokak lambasının ışığında
süzülen sicim omuz silkiyor rüzgârın ninnisine. Ne çok
yıldız unuttum bakmayalı gökyüzüne. Hak etmedin çocuk,
irkişmeleri. Beline kadar ıslak gecelerde. Bir çığ kütlesiydi
yanak yakan tokatlar, tende, on iki kilometre derinde.
Ruhum hâlâ baharın ilk ağacı kadar çiçekli. Vazoları
kırasım var. Ayaklarımı toprakta unuttular. Hep bebek
kedileri yaşatamamanın kederi. Ilık tenli ölü bulduğum
kuşlara yaptığım cenaze törenleri suçluluktan. Bombaların
yağdığı kentler kadar anlaşılmazım şimdi, vakit geçti.
Yanlışlıkla ezdiğim arının ölüm reveransım, dönerek
kendi ekseninde. Uyku uyanıklık arasındaydım. Sordum
dediler ki, "Bitti.." Yerküre! çılgının erişmez kursağımın
düğümüne. Mağma fışkıracak irislerimden pimi çektim.
Bundandır zapt ettim kıyıları kumdan kalelerle.. Jiletli
teller astım dişlerimi, ellerimi sıkmaktan. Yapıştım duvar
diplerine, loş koridorların paslı bir pusuda. Gözüme tutulan
parmakları kırdım, kozasında kefendi çünkü içimdeki
sevinç. Her biri ayrı çarşıta beklemekte. İsrarın telaşında
çatal dilleri kentlerin. İtiraf ediyorum. Her şeyi özledim...

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.